

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 48/2019-33

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 30. januára 2019 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], a [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], obaja zastúpení advokátom JUDr. Ľudovítom Štanglovičom, Jarmočná 2264/3, Šaľa, vo veci namietaného porušenia jeho základného práva podľa čl. 1 ods. 1, čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 1 a 2 a čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 38 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a čl. 6 ods. 1 a 3 písm. c) a d) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Špecializovaného trestného súdu Pezinok sp. zn. PK-2 T/12/2012 z 25. septembra 2012, uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 To 10/2012 z 3. apríla 2013 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Tdo V 17/2017 z 25. januára 2018 a takto

rozhodol:

Sťažnosť [REDACTED] a [REDACTED] o d m i e t a .

Odôvodnenie:

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 4. mája 2018 doručená sťažnosť [REDACTED] a [REDACTED] (ďalej aj „sťažovatelia“), ktorou namietali porušenie základného práva podľa čl. 1 ods. 1, čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 1 a 2

a čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), čl. 38 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a čl. 6 ods. 1 a 3 písm. c) a d) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Špecializovaného trestného súdu Pezinok sp. zn. PK-2 T/12/2012 z 25. septembra 2012 (ďalej len „špecializovaný trestný súd“ a „rozsudok špecializovaného trestného súdu“), uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 To 10/2012 z 3. apríla 2013 (ďalej len „najvyšší súd“ a „uznesenie odvolacieho súdu“) a uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 1 Tdo V 17/2017 z 25. januára 2018 (ďalej len „uznesenie dovolacieho súdu“).

2. Z obsahu sťažnosti vyplýva, že špecializovaný trestný súd napadnutým rozsudkom uznal [REDAKOVANÉ] za vinného z obzvlášť závažného zločinu úkladnej vraždy podľa § 144 ods. 1 zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“) formou účasti podľa § 21 ods. 1 písm. c) Trestného zákona a obvineného [REDAKOVANÉ] z obzvlášť závažného zločinu úkladnej vraždy podľa § 144 ods. 1 a 2 písm. c), e) a f) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. c) a § 140 písm. a) Trestného zákona formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona, zločinu nedovoleného ozbrojovania a obchodovania so zbraňami podľa § 295 ods. 1 písm. a) Trestného zákona a prečinu nedovoleného ozbrojovania a obchodovania so zbraňami podľa § 294 ods. 1 Trestného zákona na skutkovom základe uvedenom v tomto rozsudku. [REDAKOVANÉ] bol za to podľa § 144 ods. 1 Trestného zákona s použitím § 38 ods. 2 Trestného zákona uložený trest odňatia slobody vo výmere 22 rokov, na výkon ktorého bol podľa § 48 ods. 3 písm. b) Trestného zákona zaradený do ústavu na výkon trestu s maximálnym stupňom stráženia. Zároveň mu bol podľa § 76 ods. 1 a § 78 ods. 1 Trestného zákona uložený ochranný dohľad vo výmere 3 rokov. [REDAKOVANÉ] súd uložil podľa § 144 ods. 2 Trestného zákona s použitím § 41 ods. 1, § 38 ods. 2, § 37 písm. í) a h) a § 38 ods. 8 Trestného zákona úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 25 rokov so zaradením podľa § 48 ods. 3 písm. b) Trestného zákona do ústavu na výkon trestu s maximálnym stupňom stráženia. Zároveň mu bol podľa § 76 ods. 1 a § 78 ods. 1 Trestného zákona uložený ochranný dohľad vo výmere 3 rokov.

3. Proti rozsudku špecializovaného trestného súdu podali sťažovatelia a aj prokurátor Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky odvolanie, o ktorých rozhodol najvyšší súd ako odvolací súd napadnutým uznesením tak, že ich zamietol, a tak prvostupňový rozsudok špecializovaného trestného súdu nadobudol právoplatnosť.

4. Sťažovatelia podali proti uzneseniu odvolacieho súdu dovolanie, ktorým sa domáhali vyslovenia porušenie zákona v ich neprospech z dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 písm. c) a e) zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“). Najvyšší súd uznesením sp. zn. 1 Tdo V 15/2013 z 26. júna 2014 dovolanie sťažovateľov podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietol. Nálezom ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 62/2015 z 2. júna 2015 bolo uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 1 Tdo V 15/2013 z 26. júna 2014 zrušené a vec bola vrátená najvyššiemu súdu na ďalšie konanie. Uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 1 Tdo V 7/2015 zo 4. augusta 2015 bolo opätovne dovolanie sťažovateľov podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietnuté. Nálezom ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 139/2017 z 24. októbra 2017 bolo v poradí aj druhé uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 1 Tdo V 7/2015 zo 4. augusta 2015 zrušené a vec bola vrátená najvyššiemu súdu na ďalšie konanie. Napokon, najvyšší súd aj po druhom zrušujúcom náleze ústavného súdu vec opätovne prejednal a napadnutým dovolacím uznesením dovolanie sťažovateľov odmietol.

5. Podľa názoru sťažovateľov napadnutými rozhodnutiami špecializovaného trestného súdu a najvyššieho súdu došlo k porušeniu ich označených základných práv, pričom poukázali na: *«Mám za to, že napriek záväznému právnomu názoru, ktorý Ústavný súd Slovenskej republiky vyslovil v Náleze II. ÚS 139/2017-105 Najvyšší súd SR napadnutým Uznesením porušil právo sťažovateľov na zákonného sudcu zakotvené v čl. 48 ods. 1 Ústavy a čl. 38 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd aj čl. 6 ods. 1 Dohovoru, nakoľko o dovolaní sťažovateľov rozhodoval ten istý „nezákonný“ senát, ktorý o dovolaní rozhodoval aj v rámci konania sp. zn. 1 TdoV 7/2015 (a aj sp. zn. 1 Tdo V 15/2013).*

Napadnuté Uznesenie Najvyššieho súdu SR vydal senát zložený zo sudcov: predsedu senátu JUDr. Štefana Micháliku, sudcov JUDr. Viliama Dohňanského, JUDr. Daniela

Hudáka, JUDr. Martina Piovartsyho a JUDr. Petra Szaba. V odôvodnení napadnutého Uznesenia Najvyššieho súdu SR sa vyslovene uvádza: „do dovolacieho senátu 1 Tdo V boli podľa rozvrhu práce najvyššieho súdu účinného k 3. septembru 2013 (t. j. k dátumu nápadu veci na najvyšší súd, ktorý je pre určenie zákonného zloženia konajúceho dovolacieho senátu rozhodujúci)“ (str. 10 napadnutého Uznesenia Najvyššieho súdu SR - vid'. príloha a spis Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1 Tdo V 17/2017). Z uvedeného vyplýva, že po vydaní Nálezu II. ÚS 139/2017-105 Najvyšší súd SR prejednal dovolanie sťažovateľov vychádzajúc zo zloženia senátu 1Tdo V, ktoré tu bolo v roku 2013, kedy na Najvyšší súd SR napadla prvýkrát vec dovolania sťažovateľov, ktoré zloženia senátu bolo však vyhodnotené Ústavným súdom SR v náleze Ústavného súdu SR č.k. III. ÚS 62/2015-50 z 2.6.2015 ako porušujúce právo sťažovateľov na zákonného sudcu a Ústavný súd SR zrušil uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1 TdoV 15/2013 z 26.6.2014, ktorým Najvyšší súd SR odmietol dovolanie sťažovateľov, a vec vrátil Najvyššiemu súdu SR na ďalšie konanie s odôvodnením, že „bolo zloženie senátu najvyššieho súdu postihnuté vadou, ktorá ústavne neprípustným spôsobom zasiahla do obsahu základného práva sťažovateľa na zákonného sudcu zaručeného čl. 48 ods. 1 ústavy a čl. 38 ods. 1 listiny, ako aj do obsahu práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru zaručujúceho prerokovanie veci zákonne zriadeným a obsadeným súdom“ (nálež Ústavného súdu SR č.k. III. ÚS 62/2015-50 z 2.6.2015)..

Z uvedeného je zrejmé, že Ústavný súd SR považuje za senát zložený zo zákonných sudcov len senát zložený zo sudcov príslušného súdu, ktorí podľa rozvrhu práce tvorili tento senát v čase pridelenia veci, pričom časom pridelenia veci sa rozumie v prípade opätovného nápadu veci kreovanie senátu zo sudcov zaradených do príslušného senátu podľa rozvrhu práce Najvyššieho súdu SR v znení k času opätovného nápadu veci, navyše v situácii, keď zloženie senátu pri prvotnom (resp. predchádzajúcom) rozhodovaní o tej istej veci bolo ústavne neprípustné. Najvyšší súd SR v napadnutom Uznesení (a vo vzťahu k tomuto predchádzajúcemu postupu) však nerešpektoval takýto postup, svojvoľne a protiústavné rozhodoval podľa rozvrhu práce najvyššieho súdu na rok 2013 (účinného k 3.9.2013).»

6. Sťažovatelia ďalej argumentujú, že v konaní pred špecializovaným trestným súdom bolo porušené ich základné právo na obhajobu, a to bezdôvodným neumožnením

nahliadať do spisu, zhotoviť kópiu spisu po prevzatí obhajoby, predvolávaním na úkony len s označením dátumu, s počtom svedkov, bez uvedenia mien týchto svedkov a nevykonaním všetkých dôkazov, ktoré sťažovatelia v konaní navrhli. Sťažovatelia taktiež uvádzajú, že v konaní pred špecializovaným trestným súdom opakovane namietali zaujatosť predsedníčky senátu, ktorej vyhovené nebolo, a súčasne uvádzajú dôvody, na základe ktorých sa domnievajú, že ich námietka bola dôvodná. Napokon sťažovatelia sa domnievajú, že napadnuté uznesenia najvyššieho súdu boli nedostatočné a neposkytli odpovede na všetky nastolené relevantné otázky.

7. Sťažovatelia formulovali petit ústavnej sťažnosti takto:

„Záverom požadujem, aby Ústavný súd SR svojím rozhodnutím vyslovil, že:

- uznesením Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1 TdoV 17/2017 zo dňa 25.01.2018 boli porušené základné práva sťažovateľa [REDAKOVANÉ] a sťažovateľa [REDAKOVANÉ] podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1, ods. 2 Ústavy SR a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 38 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a čl. 1 ods. 1 Ústavy SR, a podľa čl. 50 ods. 3 Ústavy SR a čl. 6 ods. 3 písm. c/ a čl. 6 ods. 3 písm. d/ Dohovoru,

- uznesením Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1 To 10/2012 zo dňa 03.04.2013 a rozsudkom Špecializovaného trestného súdu Pezinok, č.k. PK-2T/12/2012-2809 zo dňa 25.9.2012 boli porušené základné práva sťažovateľa [REDAKOVANÉ] a sťažovateľa [REDAKOVANÉ] podľa čl. 50 ods. 3 Ústavy SR, čl. 6 ods. 3 písm. c/ a čl. 6 ods. 3 písm. d/ a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, a

zrušil v plnom rozsahu uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1 TdoV 17/2017 zo dňa 25.01.2018, uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1 To 10/2012 zo dňa 03.04.2013 a rozsudok Špecializovaného trestného súdu Pezinok, č.k. PK-2T/12/2012-2809 zo dňa 25.9.2012 a vrátil vec Špecializovanému trestnému súdu na ďalšie konanie.“

Sťažovatelia si uplatnili aj náhradu trov konania pred ústavným súdom.

8. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú

Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah.

9. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

10. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto zákonného ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

11. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti v zmysle judikatúry ústavného súdu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánom štátu (súdu) nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi namietaným rozhodnutím a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, alebo z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť možno preto považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistí možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05). Dôvodom na odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť je teda absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane

a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej.

K namietanému porušeniu označených základných práv rozsudkom špecializovaného trestného súdu

12. Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní časti sťažnosti, ktorou sťažovatelia namietali porušenie označených základných práv rozsudkom špecializovaného trestného súdu, poukazuje na to, že v zmysle už uvedeného ustanovenia § 127 ods. 1 ústavy disponuje ústavný súd pri ochrane poskytovanej fyzickým alebo právnickým osobám len subsidiárnou právomocou. Zo subsidiárnej právomoci ústavného súdu vyplýva, že právomoc ústavného súdu nastupuje až vtedy, keď ochranu základných práv a slobôd nemôžu sťažovateľom poskytnúť všeobecné súdy (I. ÚS 269/06). Ak sa pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovatelia sa môžu ochrany základných práv alebo slobôd domôcť využitím dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred všeobecnými súdmi, ústavný súd takúto sťažnosť odmietne pre nedostatok právomoci (IV. ÚS 115/07).

13. Vzhľadom na uvedený princíp subsidiárnej právomoci ústavného súdu tak ústavný súd nedisponuje právomocou preskúmať rozsudok špecializovaného trestného súdu, pretože jeho rozhodnutie mohlo byť (a v tomto prípade aj bolo) preskúmané najvyšším súdom, a to na základe riadneho opravného prostriedku. Z tohto dôvodu bolo potrebné sťažnosť v časti vo vzťahu k rozsudku špecializovaného trestného odmietnuť pre nedostatok právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie. Ústavný súd sa tak v ďalšom priebehu predbežného prerokovania sťažnosti venoval len časti sťažnosti smerujúcej proti uzneseniu odvolacieho súdu a uzneseniu dovolacieho súdu.

K namietanému porušeniu označených základných práv a slobôd uznesením odvolacieho súdu

14. Ústavný súd po predbežnom prejednaní sťažnosti a preskúmaní uznesenia odvolacieho súdu konštatuje, že najvyšší súd viedol predmetné trestné konanie a uplatňoval

procesný postup ústavne akceptovateľným spôsobom, primerane reagoval na argumentáciu sťažovateľov a z napádaného uznesenia je zrejmé, na základe akých právnych predpisov rozhodol a akými úvahami sa spravoval.

15. Ústavný súd vo vzťahu k tvrdeniu sťažovateľov o porušení práva na spravodlivý proces konštatuje, že takéto tvrdenie sťažovateľov nemá oporu v odôvodnení napadnutého uznesenia, v ktorom sa najvyšší súd dôsledne vysporiadal so všetkými okolnosťami rozhodnými pre svoje rozhodnutie. Podľa názoru ústavného súdu najvyšší súd ústavne akceptovateľným a udržateľným spôsobom objasnil skutkový základ veci a aplikáciu právnej úpravy, ktorá nie je v rozpore s jej zmyslom a účelom. Nesúhlas sťažovateľov s uznesením odvolacieho súdu nemôže sám osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto rozhodnutia a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť jeho právny názor svojím vlastným. Nemožno prisvedčiť ani námietkam sťažovateľov, že nevykonaním všetkých nimi navrhovaných dôkazov došlo k zásahu do ich základných práv. K procesným právam účastníka nepatrí, aby bol súdom vykonaný každý ním navrhnutý dôkaz. Rozhodnutie o tom, ktoré z navrhnutých dôkazov budú vykonané, patrí vždy výlučne súdu, a nie účastníkovi konania. Ak súd prípadne aj rozhodne, že navrhnuté dôkazy nevykoná (napr. preto, že sú pre vec nevýznamné alebo nadbytočné), nemôže to byť považované za postup odnímajúci účastníkovi konania možnosť konať pred súdom. Ústavný súd nezistil žiadne ústavnoprávne vady napadnutého uznesenia odvolacieho súdu, a preto podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde sťažnosť v tejto časti odmietol z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

K namietanému porušeniu označených základných práv a slobôd uznesením dovolacieho súdu

16. K námietke sťažovateľov k nezákonne obsadenému súdu, čo tvorí hlavnú argumentáciu vo vzťahu k uzneseniu dovolacieho súdu, ústavný súd poukazuje na ustálenú judikatúru, podľa ktorej zákonným sudcom je sudca, ktorý spĺňa zákonom ustanovené podmienky na funkciu sudcu. Z relevantnej judikatúry ústavného súdu zároveň vyplýva, že za zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 ústavy zásadne treba považovať toho, kto bol

určený na prerokovávanie vecí v súlade s rozvrhom práce súdu (II. ÚS 47/99, III. ÚS 202/02). Ak však nastanú okolnosti odôvodňujúce presun takto pridelených vecí (resp. agendy) na iného sudcu pre dôvody uvedené v právnom predpise, tak aj sudcov, ktorým boli veci následne pridelené, treba takisto považovať za zákonných sudcov podľa čl. 48 ods. 1 ústavy. Postup predsedu súdu ako orgánu štátnej správy súdov, ktorý je v súlade s ustanoveniami právnych predpisov, nemožno preto bez ďalšieho hodnotiť ako porušenie základného práva účastníka súdneho konania podľa čl. 48 ods. 1 ústavy (II. ÚS 87/01, II. ÚS 118/02 a II. ÚS 119/02, III. ÚS 90/02).

17. K podstate vecí, t. j. k správne ustanovenému senátu, sa na základe žiadosti ústavného súdu vyjadril najvyšší súd, v zastúpení JUDr. Štefana Micháliku, riadiaceho predsedu senátu 6 T, ktorý uviedol: *„Dovolanie obvinených... napadlo na Najvyšší súd Slovenskej republiky v roku 2013. Bolo predmetom viacerých rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a tiež Ústavného súdu Slovenskej republiky.*

Najvyšší súd Slovenskej republiky v rozhodnutí, sp. zn. 1 Tdo V 17/2017, v odôvodnení na str. 10 až 12 podrobne vysvetlil (nad rámec § 176 ods. 1, ods. 2 Tr. por. s použitím § 168 ods. 1 Tr. por.) zloženie senátu v dovolacom konaní. Nie je potrebné uviesť viac. Novou skutočnosťou je, že JUDr. Daniel Hudák už nie je sudcom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky.

Tvrdenie sťažovateľov, že senát sa mal zložiť podľa stavu v čase opätovného nápadu vecí (t.j. v roku 2017), by znamenalo, že lehota na podanie dovolania v tejto posudzovanej veci už uplynula.

Po zrušení rozhodnutia Ústavným súdom Slovenskej republiky (všeobecne, rovnako ako iným nadriadeným súdom) sa vec dostáva do konania v štádiu nápadu vecí (prvého) a jej pridelenia (napr. po zrušení rozhodnutia odvolacím súdom do štádia v čase podania obžaloby).

V tomto prípade ide o rok 2013.“

18. Najvyšší súd sa pritom s nastolenou námietkou vysporiadal takto: *«Do dovolacieho senátu 1 TdoV boli podľa rozvrhu práce najvyššieho súdu účinného*

k 3. septembru 2013 (t. j. k dátumu nápadu veci na najvyšší súd, ktorý je pre určenie zákonného zloženia konajúceho dovolacieho senátu rozhodujúci) zaradení:

- 1./ JUDr. Harald Stiffel - predseda senátu*
- 2. / JUDr. Peter Krajčovič - stály člen senátu/predseda senátu*
- 3. / JUDr. Pavol Toman - stály člen senátu/predseda senátu*
- 4./ JUDr. Milan Lipovský - stály člen senátu/predseda senátu*
- 5./ JUDr. Štefan Michálik - stály člen senátu/predseda senátu*
- 6./ JUDr. Viliam Dohňanský*
- 7./ JUDr. Pavol Farkaš*
- 8./ JUDr. Daniel Hudák*
- 9./ JUDr. Ing. Anton Jakubík - náhradní členovia senátu*
- 10./ JUDr. Martin Piovartsy*
- 11./ JUDr. Peter Szabo*
- 12./ JUDr. Peter Hatala*
- 13./ JUDr. Gabriela Šimonová.*

Keďže zo zákona sú v danej veci z konania vylúčení JUDr. Toman (už nevykonávajúci navyše ani funkciu sudcu), JUDr. Farkaš a JUDr. Šimonová (pripadajúca do úvahy len ako v poradí trinásť potenciálna náhradná členka senátu I TdoV) ako sudcovia skôr rozhodujúci v merite veci - v odvolacom konaní vedenom pod sp. zn. I To 10/2012. a zároveň ku dňu konania predmetného neverejného zasadnutia (k 25. januáru 2018) už funkciu nevykonávajú - okrem spomínaného JUDr. Tomana - ani JUDr. Stiffel, JUDr. Krajčovič, JUDr. Lipovský a JUDr. Jakubík, zákonné zloženie päťčlenného senátu príslušného na rozhodnutie predmetnej veci je nasledovné:

- JUDr. Michálik (ako riadiaci predseda senátu a súčasne i sudca spravodajca),*
JUDr. Viliam Dohňanský,
JUDr. Daniel Hudák,
JUDr. Martin Piovartsy a
JUDr. Peter Szabo.

Len na okraj je potrebné uviesť, že pridelovanie novej spisovej značky tej istej trestnej veci po doručení nálezu ústavného súdu najvyššiemu súdu (ako súdu dovolaciemu), ktorým bolo jeho rozhodnutie zrušené, je len administratívno-technickou záležitosťou,

nemajúcou žiadny vplyv na otázku zákonného zloženia senátu, určovaného - ako už aj bolo uvedené vyššie - podľa dátumu pridelenia (predloženie) veci najvyššiemu súdu na rozhodnutie (a nie podľa toho, kedy bol najvyššiemu súdu doručený nález ústavného súdu, resp. podľa toho kedy bola následne vec na základe pokynu príslušného predsedu senátu elektronickou podateľňou znova zapísaná do súdneho registra - pod inou spisovou značkou).

Na vyššie uvedené napokon správne poukazuje i samotný ústavný súd, keď v náleze z 2. júna 2015, sp. zn. III. ÚS 62/2015, na strane 15 a v náleze z 24. októbra 2017, sp. zn. II. ÚS 139/2017, na strane 18 zdôrazňuje, že „za senát zložený zo zákonných sudcov možno považovať len senát zložený zo sudcov príslušného súdu, ktorí podľa rozvrhu práce tvorili tento senát v čase pridelenia veci.“

Pre zákonné zloženie senátu konajúceho o dovolaní obvinených [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] je teda relevantný rozvrh práce v tom istom znení bez ohľadu na to, či je rozhodované zo strany dovolacieho súdu po prvý krát, alebo po prvom či druhom zrušení jeho rozhodnutia nálezom ústavného súdu. Uvedený postup plne rešpektuje zásadu prideľovania vecí sudcom podľa vopred daných pravidiel určených v rozvrhu práce tak, aby bol vylúčený svojvoľný a účelový výber sudcov.»

19. Ústavný súd po ústavnom prieskume napadnutého uznesenia dovolacieho súdu konštatuje, že najvyšší súd ústavne akceptovateľným spôsobom vysvetlil postup a spôsob obsadenia súdu a ústavný súd v tomto postupe a jeho náležitom odôvodnení nezistil nič, čo by signalizovalo arbitrárny alebo zjavne neopodstatnený výklad relevantnej zákonnej úpravy, ktorý by mal za následok porušenie označených základných práv a slobôd garantovaných ústavou, listinou a dohovorom.

20. K námietke týkajúcej sa nedostatočného odôvodnenia ústavný súd dopĺňa, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na súdnu ochranu,

resp. právo na spravodlivé súdne konanie (m. m. IV. ÚS 112/05, I. ÚS 117/05). Ústavný súd tak neprisvedčuje námietke sťažovateľov týkajúcej sa nedostatočného zdôvodnenia napadnutých uznesení najvyššieho súdu. Z ústavnoprávneho hľadiska preto niet žiadneho dôvodu, aby sa spochybňovali závery všeobecných súdov, ktoré sú dostatočne odôvodnené a majú oporu vo vykonanom dokazovaní. Ústavný súd pripomína, že jeho úlohou ako nezávislého súdneho orgánu ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy) nie je konať ako súd tretej alebo štvrtej inštancie, ale jeho úlohou je preskúmať zlučiteľnosť opatrenia, ktorým je jednotlivec pozbavený slobody, s ústavou alebo medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 165/02).

21. Naostatok ústavný súd konštatuje, že súd nezistil žiadne ústavnoprávne vady ani napadnutého uznesenia dovolacieho súdu, a preto podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde sťažnosť odmietol aj v tejto časti z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

22. Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

23. Keďže sťažnosť bola odmietnutá pre jej zjavnú neopodstatnenosť, ústavný súd nemohol rozhodovať o ďalších návrhoch sťažovateľov, ktoré sú viazané na skutočnosť, že sťažnosti bude vyhovené.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 30. januára 2019